Vakantie!

Na een voorjaar dat niet bepaald de geschiedenis in zal gaan als het mooiste sinds mensenheugenis, is het ineens tijd om met vakantie te gaan. Dat is altijd weer even nadenken. Wat nemen we ook alweer mee? Mijn Marjolijn en ik hebben ooit afgesproken dat wij elk een tas tot onze beschikking hebben voor onze kleding die wij zelf inpakken. Wat er niet inpast, dat gaat niet mee. Een zelf opgelegde begrenzing die hoopvol stemt. Enfin.

Naast deze twee kledingtassen zijn er echter nog de aparte handdoekentas, de badtas voor aan het strand, de 'onderwegtas' met verschoning en toiletspullen voor de overnachting in een hotelletje, de tas met boeken, de schoenentas (je kunt niet weten), de tas met fotospullen, opladers en de iPad, de tasjes met jeu de boules ballen, de twee hoesjes met onze strandparasolletjes, twee lekkere stoelen, een krukje, de Senseo (een luxe die wij onszelf toestaan), mijn gitaar en, last but not least, een doos met medicijnen. Deze doos bevat een ruime hoeveelheid van de dagelijks te slikken of te vernevelen medicatie, want we zouden – hopen we stiekem – wel eens vast kunnen komen te zitten, nietwaar? Uiteraard gaan er nog twee extra kuren voor antibiotica mee, waartussen ik in geval van nood op basis van een korte zelfdiagnose een keuze kan maken.
Hoe het overigens mogelijk zou kunnen zijn om vast te komen zitten als je met de auto gaat en niet afhankelijk bent van vliegtuig, boot of trein, dat kunnen we niet bedenken, maar een diep gekoesterd verlangen doet nu eenmaal rare dingen met een mens.

De bestemming is ook dit jaar weer Zuid-Frankrijk. We hebben een mobilhome gereserveerd op een camping in de buurt van Perpignan. Sinds ik door longproblemen niet meer in staat ben om een tent op te zetten en deze dus hebben verkocht, zijn we aangewezen op faciliteiten die campings te bieden hebben. Want kamperen zùllen we zolang als het kan. Dit jaar beschikken we voor het eerst over een tolbadge, waarmee we hopen zonder oponthoud door de tolpoorten te kunnen scheuren. Ik kan u zeggen, dat is best eng om voor het eerst te doen. Eenmaal tussen de twee betonnen randen van de voor abonnementhouders zoals wij gereserveerde tolpoort is er geen weg meer terug.

Langzaam rijden we op de slagboom af die keurig naar beneden blijft. We kijken elkaar in paniek aan. Het zal ons toch niet gebeuren dat…?

We hadden hier nooit aan moeten beginnen, flitst het door mij heen. Techniek en ik gaan namelijk moeilijk samen. Waar ieder ander een nieuw aangeschaft gadget uit de doos haalt en geniet van de nieuwe aankoop, weigert dat wat ik na lang wikken en wegen heb aangeschaft als vanzelfsprekend dienst. Ook als de Consumentenbond mij heeft gebracht tot een 'beste koop', doet ie het gewoon niet. Ik kan knoppen indrukken wat ik wil, FAQ's doorspitten, hulplijnen inschakelen of wat dan ook, het doet het niet.
Totdat Marjolijn zegt "laat mij eens?" Dan doet ie het opeens wel. Dat is raar toch?

Ondertussen hangt die slagboom nog naar beneden. Net als ik mijn voet naar de rem wil brengen voor een noodstop, horen we een piep. Het licht springt op groen en de slagboom zwiept omhoog. Opgelucht halen we adem.

De reis verloopt verder voorspoedig, de camping blijkt precies dat sfeertje te hebben dat wij zoeken en de omgeving is geweldig. Wij bevinden ons op ongeveer tien kilometer van de Spaanse grens en zo'n twintig meter van de Middellandse Zee. Dat betekent dat we kunnen kiezen tussen de Pyreneeën, het strand en een boeiend achterland. De bergen zijn hier hoog en we zien de sneeuw liggen op de Canigou, de hoogste top in de buurt. Wat wil een mens nog meer?

Iets minder muggen. Al na de eerste nacht blijkt een belangrijke bezigheid het krabben te zijn. Marjolijn en ik zitten onder. Maar gedeelde smart is halve smart. De rest van de campinggasten zien wij ook krabben en zich met de rug schurken tegen alles waartegen maar te schurken valt.

En dan is er nog iets, hoewel wij ons bewust zijn dat wij niet mogen klagen. Wij beschikken, zoals toegezegd, over een eigen toilet en een douche. Voor wie wel eens een mobilhome van binnen heeft bekeken, die weet dat de afmetingen van beide bescheiden mogen worden genoemd. Wij zijn zelf allebei niet bepaald fors en eerder klein van stuk te

noemen, maar wij vragen ons oprecht af hoe sommige van onze vrienden zich zonder overmaatse schoenlepel van hun behoefte ontdoen. Wij krijgen daar zelfs gniffelend in gedachten beelden bij. En dan hebben we het alleen nog maar over het toilet. Een douche nemen zonder het douchegordijn in de bilspleet te krijgen, blijkt zelfs voor ons geen doen. Wij besluiten dan ook meteen met onze toiletspulletjes naar het centrale sanitairblok te wandelen, waar wij heerlijk uitgebreid onder de warme stralen kunnen staan.

En daar is het weer begonnen. Het verlangen naar het echte kampeergevoel. Zonder het elkaar te vertellen, weten we dat we eigenlijk weer een eigen kampeermiddel willen hebben. We verlangen weer naar het vertrouwde gevoel van een katoenen dak boven ons hoofd. Een tent is natuurlijk niet meer aan de orde, maar er bestaan vouwwagens die eenvoudig en snel door Marjolijn kunnen worden opgezet. “Zullen we gewoon eens gaan kijken?” stelt Marjolijn voor.

Een dag na terugkomst staan we ons al bij Aart Kok in Heemstede te verlekkeren aan vouwwagens. De prijzen liegen er niet om en natuurlijk weten we dat de investering onverstandig is. Wat nu als mijn gezondheid verder achteruit gaat?
We weten allebei echter ook dat dromen het verdienen om uit te komen. Soms moet je ze daar een handje bij helpen. Want wat nu als mijn gezondheid stabiel blijft? En spijt kun je alleen krijgen van datgene dat je niet gedaan hebt, toch?

Wordt vervolgd.